

Færøerne og hele Havet der imellem — er meget letfindig med sine Fartøier; Isønderne nære ikke den Skærlighed til dem som andre Sømand til deres; men de gaa dristig paa, ja altfor dristig, og Resultatet er, da de jo altid fiske i aabne Baade i det strenge Klima, at mange Mennesker gaa tabte. Det fremgaar af statistiske Optegnelser, at af dem, der dør i Alderen mellem 15 og 45 Aar, omkomme 40 pCt. paa Havet. En saa høi Procent peger tydelig hen paa, at Forholdene ere usunde. Men der er endnu en anden Side, og det er den: Naar De tage det islandske Fiskeri i en Række af Aar, ville De se, at der er en stærk Variieren i Udbyttet af de forskjellige Aar, og at Forholdet kan være som 1 til 3 i enkelte paa hinanden følgende Aar. Det kan siges for en Del at ligge i Veirforholdene. Sa, for en Del gjør det det ogsaa, men det ligger tildeels ogsaa i Redskaberne; thi naar man tager de franske Fiskere i de samme Aar, er der for dem ingen Forskjel, og dette beviser, at de franske Fiskere med deres Dødsfartøier og deres Redskaber kunne fiske uden væsentlig Forskjel i de forskjellige Aar, hvorimod Isønderne ved deres aabne Baade og Fiskemaade ere udsatte for alle Slags Ulsælbigheder. Paa Island har man ogsaa følt det saa godt, at man paa Nordlandet har begyndt at gjøre enkelte Skridt til at skaffe sig Dødsfartøier for at fiske efter det franske System, og ligeledes har man paa Færøerne udviklet sig i den samme Retning; men det, som der kan præstere af enkelte Skibe, kan langt fra tilfredsstille, hvilket fremgaar af, at vi af Indberetninger fra Præster i England se, at en stor Mængde Dreng, der ikke kunne komme an i Færingernes Dødsfartøier, gaa til England og fare med Fiskerne der. Disse Indberetninger indeholde Meddelelser om, at de danske Dreng der ere underkastede en meget brutal Behandling; thi den engelske Fisker er ikke — det er en bekjendt Sag — en meget fintfølede eller blødhændet Mand. Naar der saaledes fra Færøerne gaar mange Dreng ombord i de engelske Skibe, vilde det intet have at sige, naar Pluraliteten af disse unge Folk kom tilbage, bragte deres Erfaringer med sig og gjorde Nytte med dem i Hjemmet; men de leve sig efterhaanden ind i de fremmede Forhold, de expatriere sig, og deres Fædreland faar ikke Gavn af dem. Kunde man samle de Kræfter, som nu gaa til Spilde for Landet, vil derigjennem Interesse vækkes for det store Havfiskeri, som i sig selv er en god Indtægtskilde. Det, jeg har anført, er et virkelig Tab for hele den søfarende Befolkning, og har navnlig — hvad jeg som Søfarende sætter meget høit og endnu til Slutning skal komme tilbage til — en uheldig Virkning for Søarten. Enhver har til forskjellige Tider hørt Tale om, at Dampskibsarten øver en forførelig Virkning paa Matroserne, og at som Følge af den Antallet af dygtige Matroser efterhaanden aftager; det ligger i, at Dampskibene

egne sig ikke saa godt til Døelse, de ligge i mindre Tid i Søen, og Gierne finde deres Regning ved at lade alt Arbeide derombord besørge af yngre Folk. Resultatet er givet, nemlig, at de dygtige Matrosers Antal er i ængstelig Aftagen; men England og Holland have Brug for mange Matroser og faae et stort Antal af de dygtigste gennem Folk, der ere opdragne i Fiskeriets Tjeneste. Dog har man ogsaa der følt en saadan Tilbagegang, at man er tyet til kunstige Midler. Navnlig i England, hvor ethvert Menneske, han bo nok saa langt fra Kysten, har varin Interesse for Søarten, har man oprettet flydende Skoler for unge Mennesker; forældreløse Børn, vægte Børn blive, rent ud sagt, opsamlede paa Gaderne, satte ind i disse Skoler og faae deres første Opdragelse der, og saa tage Skipperne dem med mod en lille Præmie paa et Par Hund Sterling. Der er saaledes der en hel Planteskole for vorbende Matroser, men om Sligt er der ikke Tale her i Danmark. Skjøndt vi kunne se Vandet fra hver en Høide, er der meget lidt Interesse for Skibsfarten i det Hele. Fiskeriet er et af de væsentligste Midler til at afhjælpe denne Mangel; opelster man Havfiskeriet, fører det ubetinget med sig, at de Unge komme tilføs, thi der er en hel Del Arbeide ved Fiskeriet, som bedst kan gjøres af Dreng, saasom at fiske med Line, at pilke, at opstære Fiskene osv. At Trangen har været meget stor allerede i en Aarrække, fremgaar af, at mange Forhandlinger derom ere førte mellem Skipperforeningen, Foreningen for Søfartens Fremme og Sømandsforeningen, og at disse Forhandlinger gaa ud paa at søge at komme til en Overenskomst med Skibsførere om at antage sig Dreng paa visse Maaal, mod at de koste og klæde dem. Disse Forhandlinger have taget Tid; dog er der Haab om, at det vil lykkes at komme til Ende med dem, og det kommer for en Del an paa, om man gennem Lovbestemmelser kan sikkre Kapitainerne at beholde Drengene, naar de ere blevene saa afflebne, at de kunne finde en bedre Fortjeneste paa andre Skibe. Altsaa i Sømandsdygtighedens Interesse er Storfiskeriet et første Skridt, og det i en Retning, som høilig maa prises. — Der er imidlertid en Indvending, som ikke er fremkommen, maasse af en vis Delikatesefølelse; men jeg kan intet se, som skulde hindre mig i at fremsætte den. Hvor have vi Garantier, hvem ere de Personer, der skulle bringe denne Sag frem? Sa, jeg er i den heldige Stilling, at jeg slet ikke kjender de Vedkommende, men efter hvad jeg har hørt, er den ene en Søn af den tidligere Fiskerikonfulent, som har søgt i Udlandet at uddanne sig i denne bestemte Retning, og som har en varm Interesse for Sagen. Man har set i tidligere Fiskeriforetager, at en overordentlig dygtig Mand kunde gaa istykker; men, er man ængstelig for, at der ikke er de fornødne Garantier, saa staar det jo altid det høie Thing frit for ved Vindringsforslag til 3die Behandling at fores